

tydeligt at kunne se den unge Pige for sig, saaledes som hun hin Karnevalsnat var skreden ham forbi mellem Mængden — halvnøgen, med en Guldkrone paa sit mørke Uldhaar og det lange, hvide Slør tindrende af Diamanter. Og en Stemme inden i ham udbrod højt:

»Den sorte Prinsesse . . . og det halve Kongerige!«

*

*

*

Et Par Dage senere fandt Højbaadsmandens Begravelse Sted. Hans Lig var en Aftenstund forinden bleven kørt ud til Kapellet; og for sidste Gang havde Madam Olufsens vagtsomme Øje fulgt ham i Gadespejlet, mens Rustvognen langsomt kørte bort gennem den stille Gade, hvis Beboere paa provinsiel Vis havde hædret den Gamles Minde ved at bestrø Gaden med Sand og Grankviste. Om Formiddagen, paa selve Begravelsesdagen, samledes Husets nærmeste Venner til en stille Frokost forinden Jordfæstelsen, og paa Slaget tolv holdt unge Didriksen nede paa Gaden med sin Droske, hvori Madam Olufsen og gamle Bendtz kørte bort tilligemed Kranse, mens de øvrige Deltagere tilfods begav sig ud paa Kirkegaarden.

Det var en sommerlig Foraarsdag i Begyndelsen af April. Ude omkring Gravene var mange af Smaabuskene næsten grønne, og over Lig-